

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **BEMETA DESIGN, s. r. o.**, se sídlem Žatčany 60, zastoupena JUDr. Milanem Kyjovským, advokátem, se sídlem Brno, Poštovská 8c, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví** se sídlem Praha 6 – Bubeneč, Antonína Čermáka 2a, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 20. 5. 2011, zn. sp.: PUV2008-20066, č. j.: PUV2008-20066/047306/2010/ÚPV,

t a k t o :

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč. Soudní poplatek v této výši bude žalobci vyplacen z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Milana Kyjovského.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen žalovaný), kterým byl zamítnut jeho rozklad ze dne 7. 9. 2010, podaný žalobcem jako výrobcem předmětu určení proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen Úřad) ze dne 10. 8. 2010 ve věci určení, že předmět určení „držák ručníků“ podle připojeného popisu a vyobrazení, spadá do rozsahu užitného vzoru č. 18843 o názvu „Konzola k připojení na žebříkový radiátor“, jehož majitelem a současně žadatelem o určení je společnost GOZ METAL, s. r. o., Plotní 73, Brno, IČO 25550110 (dále též žadatel), a napadené rozhodnutí potvrzeno.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný poukázal na prvostupňové rozhodnutí Úřadu, který dospěl k závěru, že předmět určení podle předloženého popisu a vyobrazení spadá ve smyslu § 67 zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vynálezech“), za použití ustanovení § 21 odst. 2 zákona 478/1992 Sb., o užitných vzorech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o užitných vzorech“) do rozsahu užitného vzoru č. 18843 o názvu „konzola k připojení na žebříkový radiátor“, neboť vykazuje všechny podstatné znaky uvedené v prvním nezávislém nároku na ochranu tohoto užitného vzoru. Dále se žalovaný vypořádal s rozkladovými námitkami žalobce. K tomu poukázal na znění ustanovení § 67 zákona o vynálezech a § 21 odst. 2 zákona o užitných vzorech s tím, že ve smyslu § 8 odst. 3 písm. c) zákona o užitných vzorech je předmět, který má být chráněn užitným vzorem, vymezen v nárocích na ochranu. Uvedl, že byl užitný vzor č. 18843 (dále též „užitný vzor“) žadatelem přihlášen dne 24. 6. 2008 a do rejstříku užitných vzorů (dále jen „rejstřík“) zapsán dne 28. 8. 2008 s osmi nároky na ochranu

ve zněních v rozhodnutí blíže uvedených. Zdůraznil, že žádost o určení byla odůvodněna zejména potřebou právní jistoty žadatele, zda předmět určení, tj. držák ručníků na topné těleso – RAVELL single, bílý, závěsný (dále též držák ručníků), který vyrábí a prodává žalobce, spadá do rozsahu ochrany (1. nároku na ochranu) užitého vzoru žadatele o názvu „Konzola k připojení na žebříkový radiátor“ (dále též předmět určení) č. 18843, jehož je žadatel majitelem, a může tak jeho uváděním do oběhu docházet k porušování jeho práv majitele užitého vzoru. Po samotném posouzení žalovaný ve shodě se správním orgánem I. stupně dospěl k závěru, že předmět určení vykazuje všechny podstatné znaky, uvedené v prvním nároku na ochranu, spadá tak do rozsahu ochrany tohoto nároku na ochranu užitého vzoru č. 18843, přičemž je zřejmé, že se jedná o výrobky se stejnou funkcí z důvodů, které v odůvodnění svého rozhodnutí dále popsal.

Žalobce v podané žalobě namítal nezákonnost rozhodnutí žalovaného s tím, že žalovaný postupoval v rozporu s § 2, 3 a 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil spolehlivě a beze všech pochybností, zda předmět určení skutečně spadá do rozsahu ochrany užitého vzoru, když k takovému posouzení by podle názoru žalobce bylo nutné odborné posouzení. Žalovaný pochybil, pokud neustanovil podle § 56 správního řádu znalce k zajištění znaleckého posudku. Žalovaný tak v průběhu dokazování nezhodnotil správně důkazy navržené účastníky řízení, došlo tak k porušení zákona o užitečných vzorech a správního řádu.

V závěru žaloby žalobce zopakoval svá žalobní tvrzení a obecně uvedl, že „při rozhodování správního orgánu došlo k několika procesním pochybením správního orgánu“ čímž se žalobce cítil ukřáden na svých právech užívat předmět určení.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uváděl obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Konstatoval, že z obsahu žaloby není patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky žalovaného rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Žalobce tvrdí, že v řízení byla porušena ustanovení správního řádu bez toho, aby uvedl, jak napadené rozhodnutí tato ustanovení porušuje. Podle žalovaného byla v řízení respektována všechna namítaná ustanovení správního řádu.

Žalovaný poukázal na ustanovení § 67 zákona o vynálezech a § 21 odst. 2 zákona o užitečných vzorech, s tím, že Úřad má na žádost toho, kdo osvědčí právní zájem rozhodnutím určit, zda předmět v žádosti popsaný spadá do rozsahu ochrany určitého patentu na vynález. Poukázal na průběh správního řízení a konstatoval, že v žádném z podání, učiněných žalobcem, nebyla zpochybněna pravomoc a kompetence Úřadu k rozhodnutí ve věci. Zdůraznil, že ÚPV, jako ústřední orgán státní správy České republiky, rozhoduje o poskytování ochrany na vynálezy, průmyslové vzory, užité vzory, topografie polovodičových výrobků, ochranné známky a označení původu výrobku, a disponuje tedy odborníky, kteří jsou schopni sami posoudit rozsah ochrany poskytnutí užitečným vzorem a určit, zda jiné řešení (zde užívané žalobcem) do rozsahu této ochrany spadá. Kompetence správního orgánu k rozhodování, jež by bylo omezeno znaleckými posudky, by bylo v rozporu s působností orgánu moci výkonné. Ty jsou totiž povinny rozhodovat na základě svého uvážení, přičemž znalecký posudek je jen jedním z důkazních prostředků, o něž se správní úvaha může opírat. Úřad je tedy nadán odborníky i kompetencemi k rozhodování o žádosti o určení, v řízení žádná žádost o provedení důkazu znaleckým posudkem nebyla předložena a vyžádání znaleckého posudku je novum, které se objevilo až v řízení soudním. Proto tento žalobní bod odmítl.

Námítku „několika procesních pochybení správního orgánu“ považoval vágní a neurčitou, tedy ji nelze považovat za žalobní bod.

Uzavřel, že při rozhodování o žádosti o určení Úřad vycházel z podkladů, které byly součástí žádosti o určení; rozhodnutí bylo vydáno v řízení, které proběhlo lege artis, obsahuje předeepsané náležitosti, je řádně odůvodněno a bylo vydáno orgánem k tomu příslušným.

Z toho důvodu žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

Při ústním jednání před zahájením jednání ve věci samé zástupkyně žalovaného poukázala na náleze Ústavního soudu ve věci sp. zn. II ÚS 155/99 ze dne 3. 5. 2001 a uvedla, že žalobce není z důvodů uvedených v nálezu ve věci aktivně legitimován a jeho žaloba by měla být odmítnuta. K tomu zástupce žalobce konstatoval, že jsou proti žalobci vedena řízení o náhradu škody, v nichž jej nezastupuje a není o nich proto blíže informován, v soudem stanovené lhůtě však vedení těchto řízení může doložit. Měl za to, že práva a povinnosti žalobce mohou být dotčena, protože soud v těchto řízeních bude vázán rozhodnutím žalovaného, který by v případě aplikace citovaného nálezu Ústavního soudu nebyl soudem přezkoumán. Na to zástupkyně žalovaného uvedla, že od novelizace zákona o vynálezech v ro. 2000 platí u průmyslových vzorů právní stav, podle kterého v civilním řízení může soud 1/ požádat strany nebo uložit účastníkům, aby požádali o určení u ÚPV, 2/ může ustanovit znalce nebo si sám může učinit úvahu. Znamená to, že od zmíněné novely zákona o vynálezech nemusí být náleze ÚPV rozhodným stanoviskem. Trvala na svém názoru, že žalobce postrádá žalobní legitimace, neboť žalobou napadeným rozhodnutím nejsou založena ani měněna jeho práva a povinnosti.

Podle ust. § 65 s.ř.s. (1) kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. (2) Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

Podle ustanovení § 70 písm. d) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, jejichž vydání závisí výlučně na posouzení zdravotního stavu osob nebo technického stavu věcí, pokud sama o sobě neznamenají právní překážku výkonu povolání, zaměstnání nebo podnikatelské, popř. jiné hospodářské činnosti, nestanoví-li zvláštní zákon jinak.

Soud v projednávané věci dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro odmítnutí žaloby z důvodu ustanovení § 70 písm. d) ve spojení s ustanovením § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud vešel na závěry shora citovaného nálezu Ústavního soudu II. ÚS 155/99, který se sice vztahuje k předchozí právní úpravě dané ust. § 244 o. s. ř. (zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád ve znění do 31. 12. 2002), jež předcházela právní úpravě soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb. účinný od 1.1.2003), ale řeší otázku přezkumu zákonnosti rozhodnutí správního orgánu stejně, jako je nyní řešena v ustanovení § 65 s. ř. s., v případě, že přezkoumávaná rozhodnutí *závazně nemění, neurčují ani nezakládají* subjektivní veřejná práva žalující strany. Také v projednávané věci se stejně jako ve shora citovaném nálezu Ústavního soudu jedná o přezkoumání rozhodnutí žalovaného a Úřadu, vydané na základě §

67 zákona o vynálezech, které autoritativně osvědčuje, že nějaké technické řešení je již chráněno existujícím zákonným patentem. Ostatní subjekty pak mají ze zákona povinnost respektovat a nenarušovat práva, která z takového uděleného patentu vyplývají. Vznik takovéto povinnosti je nepochybně vázán nikoliv na rozhodnutí o určení podle § 67 citovaného zákona, nýbrž již na předchozí okamžik účinnosti ochrany podle uděleného patentu. Citovaným rozhodnutím tak nemůže dojít k zásahu do práv žalobce, neboť *tímto rozhodnutím se nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují jeho práva nebo povinnosti ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.* Rozhodnutí Úřadu a žalovaného podle § 67 zákona o vynálezech tak není úkonem, který ve smyslu § 70 písm. d) s.ř.s. sám o sobě znamená právní překážku výkonu povolání zaměstnání nebo podnikatelské, popř. jiné hospodářské činnosti, protože *předmět ochrany byl takovým předmětem z hlediska zápisu u Úřadu průmyslového vlastnictví již před tím, než jeho majitel v řízení o určení podle § 67 požádal o vymezení, zda žalobcům výrobek spadá do rozsahu ochrany jeho užitého vzoru či nikoli.*

Podle stanoviska soudu tak žalobou napadené rozhodnutí nepodléhá soudnímu přezkumu. Soud proto žalobu postupem podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s ustanovením § 70 písm. d) s. ř. s. odmítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Výrok o vrácení soudního poplatku je odůvodněn ustanovením § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle kterého soud vrátí z účtu i zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. dubna 2015

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková